

РЕШЕНИЕ

№ 3279

гр. София, 04.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.06.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Рачев, като разглежда дело номер **1146** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. против решение от 08.11.2010 г., постановено по НАХД № 5317/2010 г. на СРС, НК, 108 с-в. Със същото е отменено НП № 19403/06.04.2010 г. на началника на АНД в С., с което на А. К. Г. на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 150 и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от един месец за нарушение по чл. 6, предложение трето от ЗДвП, вр. чл. 79 от Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Искане да се отмени и вместо него да се потвърди наказателното постановление. Ответникът по касационната жалба - А. К. Г. оспорва жалбата.

С. дава заключение за основателност на жалбата.

Административен съд, С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди

доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С решение от 08.11.2010 г., постановено по НАХД № 5317/2010г. на СРС, НК, 108 с-в е отменено НП № 19403/06.04.2010 г. на началника на АНД в С., с което на А. К. Г. на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 150 и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от един месец за нарушение по чл. 6, предложение трето от ЗДвП, вр. чл. 79 от Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 29.03.2010 г. около 09.16 ч. санкционираното лице е управлявало лек автомобил, марка „Фолксваген“ с ДК № СА . собственост на К Г. С, като се движел в гр. С. по Околовръстен път с посока на движение от БУ. „Цариградско шосе“ към БУ. „Ботевградско шосе“ със скорост 90км/ч, която на бензиностанция „Шел“ бил засечена с радар TR 4 № 136. Автомобилът на ответника бил сам на пътя, в зоната на действие на пътен знак В26, въвеждащ ограничение на скоростта до 50 км/ч. Техническото средство, радар TR № 136, фиксирало скоростта, дата и часа, които били показани на водача, след което му е съставен АУАН № 19403/11.03.2010г. за извършено нарушение по чл. 6, предложение 3 от ЗДвП. Въз основа на този акт е издадено и обжалваното пред СРС наказателното постановление, в което извършено нарушение е квалифицирано като такова по чл. 6, предложение. 3 от ЗДвП, вр. чл. 79 от Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството.

За да отмени наказателното постановление СРС е приел от правна страна, че в рамките на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН при определяне на нарушената правна норма, ограничаващи правото на защита на наказаното лице, тъй като според словесното описание на деянието е осъществен състав на административно нарушение по чл.21, ал.2 от ЗДвП.

Останалите доводи на санкционирания водач, че не е управлявал автомобила, посочен в акта и НП, предвид погрешното изписване на регистрационния му номер са отхвърлени като неоснователни.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Не се констатираха посочените в касационната жалба касационни основания по чл. 348 от НПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН.

При правилно установена фактическа обстановка, съдът обосновано е изградил правни изводи за наличие на нарушение на правилата за движение по пътищата, осъществено от А. Г., изразяващо се в управление на лек автомобил със скорост

от 90 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч въведено в пътен знак В26. Тези изводи се подкрепят от доказателства по делото и не се опровергават от представените пред касационната инстанция нови писмени доказателства за регистрация на л.а. „Фолксваген Венто” – свидетелство за регистрация част I. Така установеното нарушение представлява неизпълнение на задължението за избор на скоростта на движение въведено от чл.21, ал.2 от ЗДвП. Съгласно цитираната норма, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1 на чл.21, това се сигнализира с пътен знак.

Посочената като нарушена в АУАН и НП разпоредба на чл. 6 от ЗДвП въвежда общото задължение на участниците в движението да съобразят поведението си на пътя по т.1 със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка и т. 2. да изпълняват разпорежданията на лицата, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, независимо от светлинните сигнали, пътните знаци, маркировката на пътя и правилата за движение.

Правните изводи на първостепенния съд за неправилно определена правна квалификация на описаното в акта и наказателното постановление, административно нарушение съответстват на приложимия материален закон и не следва да бъдат повтаряни.

Следва да се допълни, че при възприетата от административнонаказващия орган правна квалификация на нарушението като такова на чл. 6 от ЗДвП – неправилно се явява приложена санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т.4 от ЗДвП. Последната предвижда санкция за водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място т.е. неизпълни задължението си по чл. 21 от ЗДвП при избора на скоростта, включително и в хипотезата на ал.2, когато то е въведено с пътен знак.

Неспазването на правилата за движение по пътищата, установени с пътни знаци съгласно изискването на чл. 6, т.1, пр.3 от ЗДвП се санкционира по чл. 179, ал.1, т. 5 пр. 2 от ЗДвП.

Предвид всичко изложено се налага краен извод, че посочената в акта и НП нарушена разпоредба не съответства на словесното описание на нарушението, извършено от А. Г. от една страна и от друга на приложената санкционна норма на чл. 182, ал.1, т. 4 от ЗДвП.

Като е отчел наличието на съществени нарушения на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН при съставянето на акта и издаването на наказателното постановление и е отменил наложената административна санкция, СРС е постановил съдебно решение при правилно приложение на закона, който е следва да бъде приложен, което следва да се остави в сила. Изложените в касационната жалба на С. доводи, че посочената като нарушена правна норма, както и санкционната норма изцяло съответстват на описаното нарушение не намират опора в установените по делото факти и от гледна точка на закона.

Водим от горното и на основание на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, V-ти касационен състав**

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 08.11.2010 г. на С районен съд, НК, 108 с-в, постановено по НАХД № 5317/2010г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: